

Kære Studenter

Et stort, stort tillykke til alle jer sammen med jeres flotte huer. Jeg vil også ønske jer som forældre til vore studenter et stort tillykke. I har alle et pragtfuldt ungt menneske siddende her på scenen, der har rigtigt meget at byde på. Det skal I være stolte af, og det har været at en fornøjelse for os at lære jeres unge mennesker at kende gennem deres gymnasietid på Katedralskolen.

I dag er I studenter blevet klappet ind i festsalen af jeres familier og af os. I skal alle være stolte af det arbejde, som I har ydet gennem jeres tid på Katedralskolen, og stolte af jer selv for den indsats, som det på forskelligvis har krævet af jer, for at vi i dag kan hylde jer som studenter. I skal være stolte af jer selv uanset hvilket gennemsnit, der står på jeres eksamensvis. Det er ikke gennemsnittet på jeres studentereksamensbevis, som vi i dag hylder jer for. Vi hylder jer for jeres engagement, jeres nysgerrighed, jeres mod til dagligt at udfordre jer selv i undervisningen, og for alt det, som I har bidraget med til de forskellige fællesskaber, som I har været en del af på Katedralskolen.

De tal, der står på jeres eksamensbevis, er et udtryk for, at I har tilegnet jer forskellige faglige kompetencer, og det skal I være stolte af, men I skal være mindst lige så stolte af den personlige rejse, som I alle har været på gennem jeres gymnasieuddannelse. Den rejse har rustet jer som menneske til det liv, der venter på jer alle på den anden side af studenterfesterne - og værdien af den personlige rejse fremgår ikke af jeres eksamensbevis som et tal.

I er unge i en tid, hvor det er svært blot at være som menneske. I bliver hele tiden udfordret af at skulle præsentere jer selv som særlige, autentiske og perfekte, og for at det giver værdi for jer i en samfundsmæssig kontekst, skal det gerne foregå via de sociale medier, der omgiver jer. Konstant bliver I mødt af at skulle præstere for at være noget, og responsen på jeres præstationer kan I aflæse som antallet af likes og kommentarer på jeres opslag på de sociale medier.

I swiper, I liker og I matcher for I er omgivet af et samfund, der konstant fortæller jer, at der altid er en mulighed for, at der er noget andet – nogen anden – der kunne være bedre. I dag er vi udfordret på at turde dvæle ved nærværet i vore relationer – vi shopper relationer – vi filtrere dem og vi swiper videre. Alt skal være planlagt, perfekt og poleret, og vi skal altid hurtigt kunne komme videre i en samfundsmæssig skabt illusionen om, at noget bedre venter os lige rundt om hjørnet. I vores evige jagt på noget bedre mister vi nærværet, spontaniteten og modet til at mærke os selv og blive i nuet. På de sociale medier kan vi glide væk og slippe uden om det svære og det ægte, samtidigt med at vi altid kan have en fod i døren for muligheden for noget andet – noget bedre.

De sociale medier er spejlet for den samfundsmæssige feedback, som I skal forstå jer selv i. Det generelle er udskiftet med det unikke og fællesskabet er fortrængt af præstationsindividualismen. Det almindelige eller det ikke at gøre er blevet suspekt og ensbetydende med nederlag. De spejler, som omgiver jer og som I skal spejle jeres liv i, er ubønhørlige i samfundets forventninger til jer om hele tiden at præstere i et tempo, der ikke syntes at have en grænse. En tætpakket kalender og styr på karrierestigen er ensbetydende med, at du er som person. Når alting handler om at bekræfte sin egen eksistens ved hele tiden at gøre for at have værdi, mister vi noget helt centralt som menneske. Vi mister evnen til at være til stede uden at skulle præstere og evnen til være i relationer uden at være på.

Gennem jeres tid på Katedralskolen har vi insisteret på at mærke jer og opleve jer som de vidunderlige nysgerrige og umiddelbare unge mennesker, som I er på hver jeres helt egen måde. I har skullet aflevere jeres mobiltelefoner i mobilskabe, fordi vi har villet jeres nærvær i undervisningen. Vi har villet skabe ro omkring jer for at give jer muligheden for at forfølge jeres nysgerrighed og udfordre jeres egen læring i en proces sammen med jeres lærere, hvor det har været tilladt at fejle og at blive klogere på sig selv og sin egen læringsproces sammen med andre. Karaktererne på jeres eksamensbevis er løsrevet fra værdien af den proces. Men det er jeres personlige rejse gennem læringsfællesskaberne og alle de andre fællesskaber, som I har været den del af på Katedralskolen, der skaber værdi for jer som menneske og person, og ikke det resultat, som I har opnået i eksamenslokalet.

Friheden til fejle og modet til at bruge sin nysgerrighed uagtet resultatet af processen er ikke alene en forudsætning for, at I kan tilegne jer forskellige faglige kompetencer, men også væsentligt for jer som person i at finde et ståsted i livet og et værdikompas som menneske – og den rejse har ingen endestation og kan aldrig omsættes til et tal.

Jeg-et spiller en stor rolle i det samfund, som I er unge i, og som I skal udfolde jeres liv i. De sociale medier understøtter betydningen af jeg-et, og de sociale medier er i dag blevet det prisme, igennem hvilket alt må passere for at være virkeligt. I kigger ind i en fremtid, hvor eksistensen af et fællesskab omkring noget så simpelt som et almindeligt måltid er udfordret på at være virkeligt medmindre det foreviges som et fotografi af madet på de sociale medier. Men uanset hvor mange likes I måtte få for et opslag på de sociale medier, er det intet værd, hvis I ikke føler jer set og hørt som menneske.

Om lidt forlader I os med studenterhuen på og et eksamensbevis i hånden. Mit håb til jer er, at studenterhuen for altid vil stå for jer som et symbol for alt det, som I har fået med jer videre i livet som menneske og person ved at være en del af Katedralskolens forskellige fællesskaber. Værdien af alt det sætter tallene på jeres eksamensbevis skakmat med flere længder.

HUSK - I er gode nok, præcis som I er. I skal ikke at være perfekte, og livet vil omfavne jer, fordi I netop har modet til at vælge hinanden og jer selv til. Det handler ikke om, at I skal give op på mulighederne for noget andet og noget mere. Det handler om, at I skal turde tro på, at det I har lige nu, kan være godt nok, og være lige præcis det, som gør jer hele som menneske præcist i det øjeblik.

Med de ord dimitterer jeg jer som årgang 2025.